

รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครู

วิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*

The Coaching and Mentoring Model to Conduct Classroom Action Research for the Teachers at Savannakhet Teacher Training College in Lao PDR

¹กติกิ ราขบุตร, โกวิท วชิรินทรางกูร และ นวามินทร์ ประชานันท์

¹Katika Rajboutra, Kovit Vajarintarangoon and Nawamin Prachanant

¹บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

¹Graduate School, Buriram Rajabhat University, Thailand

¹Corresponding Author's Email: Katikaraj531@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ (2) เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูที่ทำหน้าเป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยอาสาสมัคร จำนวน 10 คน และครูใหม่ที่ได้รับการดูแลในการทำวิจัย 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยคู่มือการอบรมการวิจัยในชั้นเรียน คู่มือการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ แบบประเมินสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน แบบประเมินสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ แบบประเมินรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1. รูปแบบที่ได้ มีชื่อว่า 2PME Coaching and Mentoring Model ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการและวัตถุประสงค์ 2) เชิงระบบสนับสนุน และ 3) กระบวนการ โดยที่กระบวนการประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การเตรียมความพร้อม 2) การวางแผนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ 3)การดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และ 4) การประเมินผล 2. ผลการตรวจสอบการใช้รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน พบว่า (1) สมรรถนะของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (2) สมรรถนะด้านการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลอยู่ในระดับมาก (3) ความพึงพอใจของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่มีต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำอยู่ในระดับมากที่สุด และ (4) ความพึงพอใจของครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่มีต่อการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ให้การดูแล อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: รูปแบบ; การดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ; การวิจัยในชั้นเรียน; ครูผู้ให้การดูแล; ครูผู้รับการดูแล

Abstract

This research aimed (1) to develop the coaching and mentoring model to conduct classroom action research for teachers at Savannakhet Teacher Training College in Lao PDR, and (2) to examine the effectiveness of the constructed model. The sample group of this study included 10 teachers who volunteer to be teacher mentors and 10 teachers as classroom action researchers or mentees, in a total of 20. The research instruments were classroom action research training manual, coaching and mentoring manual, classroom action research competency evaluation form, coaching and mentoring competency evaluation form, coaching and mentoring model evaluation form, and satisfaction questionnaires toward the coaching and mentoring model. The obtained data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation and content analysis technique. The findings revealed as follows:

1. The coaching and mentoring model to conduct classroom action research for teachers at Savannakhet Teacher Training College in Lao PDR was called “2PME Coaching and Mentoring Model” which consisted of 4 components: 1) Principles and Objectives, 2) Support, and 3) Process. The process component composed of 4 steps: 1) Preparation (P), 2) Planning (P), 3) Mentoring and Coaching (M), and 4) Evaluation (E).

2. The result of examining the effectiveness of 2PME Coaching and Mentoring Model revealed that (1) the competencies of teacher mentors for coaching and mentoring the classroom action research were at the highest level, (2) the competencies of the teacher mentees for conducting classroom action research were at a high level, (3) the satisfaction of teacher mentors toward the constructed model was at the highest level, and (4) the satisfaction of the teacher mentees towards the teacher mentors’ coaching and mentoring was at a high level.

Keywords: Model; Coaching and Mentoring; Classroom Action Research; Teacher Mentors; Teacher Mentees

บทนำ

การทำวิจัยนับได้ว่าเป็นเสมือนหัวใจสำคัญของการพัฒนาการศึกษาเป็นงานที่ท้าทาย ชวนให้คิดอยากลองทำ อยากติดตาม เกิดความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น ในบางครั้งต้องใช้เวลาทุ่มเท เพราะเป็นงานที่ละเอียดถี่ถ้วน ครูที่มีสมรรถภาพพื้นฐานทางการวิจัยจะเป็นผู้ที่มีความรู้และเจตคติที่ดีต่อการวิจัย อันเป็นการเอื้ออำนวยให้ความร่วมมือในการวิจัย และพัฒนาหลักสูตรหรือนำความรู้ทางการวิจัยไปใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาด้านเทคนิควิธีการสอน ตลอดจนด้านสื่อการเรียนการสอน ในการนำการวิจัยเข้าไปช่วยในการเรียนการสอน และการนำพาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตรที่วางไว้นั้น ครูผู้ใช้หลักสูตรต้องสามารถ

ทำการวิจัยและนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้ทันเวลา ถูกต้อง และเหมาะสมกับสภาพปัญหาตามสภาพจริง สิ่งสำคัญที่ทุกหน่วยงานทางการศึกษาจำเป็นต้องมี คือ การสร้างบรรยากาศที่เกื้อกูลและอำนวยความสะดวกต่อการวิจัยทางการศึกษา เช่น การวิจัยให้มีข้อมูลพื้นฐานที่ดี และพร้อมที่จะหยิบข้อมูลมาใช้ได้ มีเอกสารแนวความคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่เพียงพอสำหรับการทำวิจัยในแต่ละเรื่อง สาเหตุสำคัญที่ต้องมีการใช้การวิจัยนำการเรียนการสอนเป็นเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับการสอนของครู โดยที่ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถเชื่อมโยงทฤษฎีและหลักการที่ได้เรียนรู้หรืออบรมมาไปสู่การปฏิบัติได้ ครูจึงสอนด้วยการเน้นเนื้อหาเป็นสำคัญ ทำอย่างไรจึงจะทำให้โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาเห็นความสำคัญของการวิจัย และส่งเสริมให้ครูทำวิจัยควบคู่ไปกับการปฏิบัติการสอน เพื่อนำข้อค้นพบจากผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของตนเองหรือแก้ปัญหการเรียนการสอนที่ประสบอยู่ (Euengsakun, 1997) นอกจากนี้ การวิจัยยังเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งในการสร้างองค์ความรู้และพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อการพัฒนาการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและความมั่นคงของชาติ รวมทั้งเป็นกระบวนการและเทคนิคที่ช่วยแก้ไขปัญหของมนุษย์ โดยการศึกษาวิทยาการความก้าวหน้าในด้านต่างๆอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานของการปฏิบัติงานให้เกิดผลผลิต ผลลัพธ์ และผลกระทบที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตอย่างแท้จริง (Ministry of Education and Sports, 2001)

จากความสำคัญของการวิจัยดังกล่าว ทำให้กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา (Ministry of Education and Sports, 2005) แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้ระบุไว้ในกฎหมายการศึกษา ค.ศ. 2005 (ฉบับปรับปรุง)ว่า ครูในทุกสถาบันการศึกษาทั้งในระดับสามัญ ระดับวิชาชีพ วิทยาลัยครู และระดับมหาวิทยาลัย ต้องมีหน้าที่ทำการวิจัย เพราะการวิจัยเป็นการสร้างองค์ความรู้อย่างหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาและการวิจัยมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในทุกมิติ นอกจากนี้ แผนงานการศึกษาแห่งชาติ ค.ศ. 2015 (Ministry of Education and Sports, Teacher Training Development, 2015) ได้กำหนดมาตรฐานครูไว้ 4 ประการในด้านการทำวิจัย ประกอบด้วย 1) ครูทุกคนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของการวิจัยว่ามีส่วนสำคัญต่อการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของตนเองอย่างไร 2) ครูทุกคนต้องสามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของตนเอง 3) ครูทุกคนต้องสามารถปฏิบัติการทำวิจัยและสนับสนุนการทำวิจัยของเพื่อนครูและ พนักงานใหม่เพื่อให้สามารถบรรลุผลสำเร็จทางด้านการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 4) ครูที่มีประสบการณ์การวิจัยต้องสามารถให้คำปรึกษาแนะนำครูใหม่เกี่ยวกับการทำวิจัยอย่างชัดเจนและลึกซึ้ง เพื่อให้ครูใหม่มีทั้งความรู้และความสามารถในการนำงานวิจัยมาพัฒนานวัตกรรม หรือสื่อการเรียนการสอนใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าวิทยาลัยครูเป็นสถาบันผลิตครูที่มีชื่อเสียงและเป็นสถาบันที่เก่าแก่ที่สุดในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แต่จากการสำรวจการทำวิจัยของครูในวิทยาลัยครู พบว่า ร้อยละ 70 ไม่สามารถนำวิธีการสอนและสื่อการเรียนการสอนไปใช้ในการแก้ปัญหการเรียนการสอนของตนเองได้ แต่จะเป็นการเน้นความลึกในเนื้อหาวิชาเพื่อให้สำเร็จตามหลักสูตรแห่งชาติในแต่ละปี เหตุผลที่ครูเหล่านั้นไม่สามารถนำวิธีการหรือสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ เพราะคิดว่าการทำวิจัยเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและสลับซับซ้อน ขาดความรู้

ความสามารถที่ดีพอ ขาดประสบการณ์การทำงาน ไม่มีเวลาทำการวิจัย ขาดการส่งเสริมจากฝ่ายบริหาร ส่งผลให้คุณภาพการเรียนการสอนของวิทยาลัยครูได้ไม่ตึงนัก นักเรียนนักศึกษาขาดระบบการทำงาน ทักษะการคิด และผลการเรียนรู้ที่ไม่พึงประสงค์ (Savannakhet Teacher Training College, 2017)

จากสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบในการพัฒนาครูของวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตเพื่อสร้างความตระหนักให้แก่ครูให้เห็นความสำคัญในการทำวิจัยในชั้นเรียนและมีความเชื่อว่าการวิจัยในชั้นเรียนเป็นวิธีการหนึ่งในการนำวิธีการสอนใหม่ๆ และพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนของครู และผู้วิจัยเห็นว่า รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Coaching and Mentoring Model) มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการให้ความช่วยเหลือทางวิชาการและวิจัยแก่ครู ส่งเสริมครูให้สามารถพัฒนาการจัดการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่องและเป็นกระบวนการที่ใช้ในการพัฒนาครูโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School-based Management) ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญมากที่ช่วยในการพัฒนาในช่วงของความเป็นนักศึกษาครู (Pre-service Teachers) ได้แก่ ในช่วงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และในช่วงที่เป็นการพัฒนาครูประจำการ (In-service Teachers) ทั้งนี้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยังไม่มีรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนในสถานศึกษาสำหรับครูประจำการอย่างเต็มรูปแบบ (Sweeny, 2008) ทั้งนี้ ผลการวิจัยดังกล่าว สามารถนำไปใช้ในการปรับปรุง แก้ไขปัญหาและพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลาง อันจะทำให้ครูมีความรู้ความสามารถในการปรับปรุงการเรียนการสอนของตนเองซึ่งถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะระดับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของแต่ละคนไม่เท่ากัน โดยเฉพาะครูที่จบใหม่ที่ยังมีความรู้ ทักษะและประสบการณ์น้อยไม่สามารถทำงานวิจัยได้ตามลำพัง การพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาวิชาชีพครูให้มีความต่อเนื่องและยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตที่สร้างขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) โดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การยกร่างรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Research: R₁) สำหรับในขั้นตอนนี้แบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่

1) การศึกษาในเชิงเอกสาร (Documentary Study) ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ทฤษฎีแนวคิด และหลักการเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนและรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

2) การร่างรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียน จากนั้นได้นำร่างรูปแบบดังกล่าวให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน เพื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence = IOC) ด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎี และความเป็นไปได้

3) การปรับปรุงรูปแบบ (Development: D₁) โดยนำรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครู มาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาแบบที่ใช้ได้ โดยต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยและใช้ได้ หรือเห็นด้วยอย่างน้อย 0.50-1.00

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้น (Research: R₂) ผู้วิจัยได้ทำการทดลองและเผยแพร่รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่

1) การจัดอบรมให้ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (Teacher Mentors) และครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียน (Teacher Mentees) ในหัวข้อเรื่อง “การทำวิจัยและรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน” จำนวน 40 ชั่วโมง จากนั้นทำการประเมินสมรรถนะในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ประเมินสมรรถนะในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียน (Teacher Mentees) ประเมินความพึงพอใจของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentors) ต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และประเมินความคิดเห็นของครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentees) ที่มีต่อการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentors)

2) การปรับปรุงรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนและเผยแพร่ (Development: D₂)

3) การประเมินและยืนยันรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนในด้านความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นประโยชน์ และความเป็นไปได้ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน

ขั้นตอนที่ 3 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 20 คน ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ได้แก่

1) ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่ได้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำให้แก่ครูจบใหม่ (Teacher Mentors) เป็นครูที่มีประสบการณ์ในด้านการสอนและการทำวิจัยในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งได้มาจากการอาสาสมัคร จำนวน 10 คน โดยการคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติ ดังนี้ 1) เป็นผู้ที่ทำการสอนจาก 4 ห้องการ (Offices) เกี่ยวกับสาขาวิชาที่จัดการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องการวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ห้องการวิทยาศาสตร์สังคม ห้องการสร้างครูอนุบาลและประถม และ

ห้องภาษาต่างประเทศ 2) เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนในสาขาวิชานั้น ๆ ไม่น้อยกว่า 5 ปี 3) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทเป็นอย่างน้อยและเป็นครูที่ปรึกษาด้านงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน หรือมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าอาจารย์ หรือมีผลงานการวิจัยมาแล้วในระดับโรงเรียน ระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ

2) ครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียนของวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต (Teacher Mentees) ซึ่งได้มาจากการอาสาสมัครเข้าร่วมโครงการวิจัยของครู จำนวน 10 คน จาก 4 ห้องการดังกล่าวซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้ 1) เป็นผู้ที่ย้ายมาสอนใน 4 ห้อง 2) เป็นผู้ที่มีประสบการณ์การสอนไม่เกิน 5 ปี 3) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือต่ำกว่า และ 4) มีความตั้งใจและต้องการพัฒนาความรู้ความสามารถ และสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหาในห้องเรียนของตนเองอย่างจริงจัง

ขั้นตอนที่ 4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1) คู่มือการอบรมการวิจัยในชั้นเรียน ประกอบด้วย 10 หัวข้อ ได้แก่ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวิจัยในชั้นเรียน การสำรวจและการกำหนดปัญหาเพื่อเตรียมวิจัยในชั้นเรียน การศึกษาและทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตัวแปรและสมมติฐานในการวิจัย รูปแบบการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ ทั้งนี้ หัวข้อดังกล่าวผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.00

2) คู่มือการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ประกอบไปด้วย 9 หัวข้อ ได้แก่ การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา การจัดการเรียนการสอน การวางแผนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ การดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำตามแผนที่วางไว้ การสังเกตและบันทึกตามสภาพในชั้นเรียน การใช้คำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน การให้ความสนใจและตั้งใจฟังของผู้เรียน การให้คำแนะนำผู้เรียนในด้านเทคนิคการเรียนการสอน การให้คำแนะนำผู้เรียนในด้านการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนหลังการสังเกตการสอน ทั้งนี้ หัวข้อดังกล่าวผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.00

3) แบบประเมินสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เท่ากับ 0.96 และทดลองใช้กับครูในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89

4) แบบประเมินสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เท่ากับ 0.98 และทดลองใช้กับครูในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.85

5) แบบประเมินรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ในด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎี ความเป็นไปได้ และความสอดคล้องของรูปแบบ

6) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เท่ากับ 1.00 และทดลองใช้กับครูในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87

ขั้นตอนที่ 5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) ร่างรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จากนั้นนำร่างรูปแบบที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence = IOC)
- 2) ปรับปรุงรูปแบบที่สร้างขึ้นตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ
- 3) จัดอบรมครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และครูผู้ทำวิจัยจำนวน 10 คู่ ในหัวข้อเรื่อง “การทำวิจัยและรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน” จำนวน 40 ชั่วโมง
- 4) ประเมินสมรรถนะในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ
- 5) ประเมินสมรรถนะในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียนในวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 6) ประเมินความพึงพอใจของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ
- 7) ประเมินความคิดเห็นของครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำที่มีต่อการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ
- 8) ปรับปรุงรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน
- 9) ประเมินและยืนยันรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการกร่างรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดำเนินการโดยข้อมูลของกลุ่มการอบรมการวิจัยในชั้นเรียนและคู่มือการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence = IOC)
- 2) การตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขตที่สร้างขึ้น
 - 2.1) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนและแบบประเมินสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ในขั้นตอนการตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการดูแลให้

คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวใช้การวิเคราะห์โดยหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในขั้นตอนการยืนยันรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวใช้การวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน มีชื่อว่า “รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (2PME Coaching and Mentoring Model)” ประกอบด้วยองค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และองค์ประกอบเชิงสนับสนุน รูปแบบที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยกระบวนการ 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ระยะเตรียมการ (Preparation Phase: P) ระยะที่ 2 ระยะการวางแผนดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Planning Phase: P) ระยะที่ 3 ระยะดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Mentoring Phase: M) ในระยะที่ 3 ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) การประชุมก่อนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Pre-conference) 2) ระยะการสังเกตและการเก็บรวบรวมข้อมูล (Observation and Data Collection) 3) ระยะการร่วมมือกันวิเคราะห์ และสะท้อนความคิดเห็น และการปฏิบัติ (Collaboration, Reflection and Analysis) และ 4) การประชุมหลังการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Post-conference) และระยะที่ 4 ระยะการประเมินผลการดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Evaluation Phase: E)

2. ผลการตรวจสอบความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎี ความเป็นไปได้ และความสอดคล้องของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (2PME Coaching and Mentoring Model) ก่อนนำไปใช้ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน โดยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence = IOC)

2.1 ผลการตรวจสอบความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎีของรูปแบบที่สร้างขึ้น พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.86-1.00 โดยข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.86 ได้แก่ การประชุมเพื่อกำหนดปัญหาการวิจัยร่วมกันระหว่างครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentors) กับครูผู้รับการดูแล (Teacher Mentees) ในการดำเนินการของรูปแบบระยะที่ 1 ระยะเตรียมการ (Preparation Phase: P)

2.2 ผลการตรวจสอบความเป็นไปได้ของรูปแบบที่สร้างขึ้น พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.71-1.00 โดยข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.71 จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) การร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง 2) ความเต็มใจในการพัฒนาวิชาชีพของทั้งครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และ 3) ครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียน ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีสอดคล้องเป็นไปได้เท่ากับ 0.86 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

1) การหาอาสาสมัครผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการวิจัยในชั้นเรียน และ 2) การฝึกอบรมครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำและครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียนในการดำเนินการของรูปแบบ

3. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบที่สร้างขึ้น พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ แต่ละขั้นตอนมีความสอดคล้องต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และการดำเนินการตามกระบวนการของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (2PME Coaching and Mentoring Model) มีความสอดคล้องกับเป้าหมายของรูปแบบ

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำการทำวิจัยในชั้นเรียนสำหรับวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต พบว่า การประเมินสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentors) หลังการใช้ 2PME Coaching and Mentoring Model โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 82.20) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีความรู้ความเข้าใจในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 74.00) และมีความสามารถในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ อยู่ในระดับสูงมาก (ร้อยละ 83.86)

2. ผลการประเมินสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (Teacher Mentees) หลังจากใช้ 2PME Coaching and Mentoring Model โดยภาพรวม พบว่า ครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีสมรรถนะในการทำวิจัยในชั้นเรียนอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 79.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ มีความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 74.40) และครูมีความสามารถในการทำวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับสูงมาก (ร้อยละ 86.00)

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Teacher Mentors) ที่มีต่อ 2PME Coaching and Mentoring Model พบว่า ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีความพึงพอใจต่อรูปแบบดังกล่าวโดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, S.D.= 0.26) โดยที่ด้านการนำไปใช้ของรูปแบบมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.90$, S.D.= 0.12) รองลงมาได้แก่ ผลของการใช้รูปแบบ ($\bar{x} = 4.84$, S.D.= 0.19) และองค์ประกอบของรูปแบบ ($\bar{x} = 4.80$, S.D. = 0.41) และด้านกระบวนการของรูปแบบ ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.30) ตามลำดับ

4. ผลการประเมินความคิดเห็นของครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียน (Teacher Mentees) ที่มีต่อการดูแลให้คำปรึกษาและแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ พบว่า โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.40$, S.D. = 0.92) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นในด้านที่ครูผู้รับการดูแลมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด คือ ด้านครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำช่วยให้ครูผู้รับการดูแลบรรลุผลสำเร็จการทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผลเป็นอย่างดีเยี่ยม ($\bar{x} = 4.80$, S.D. = 0.42) รองลงมาได้แก่ ด้านครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำสื่อสารและสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.48) และด้าน

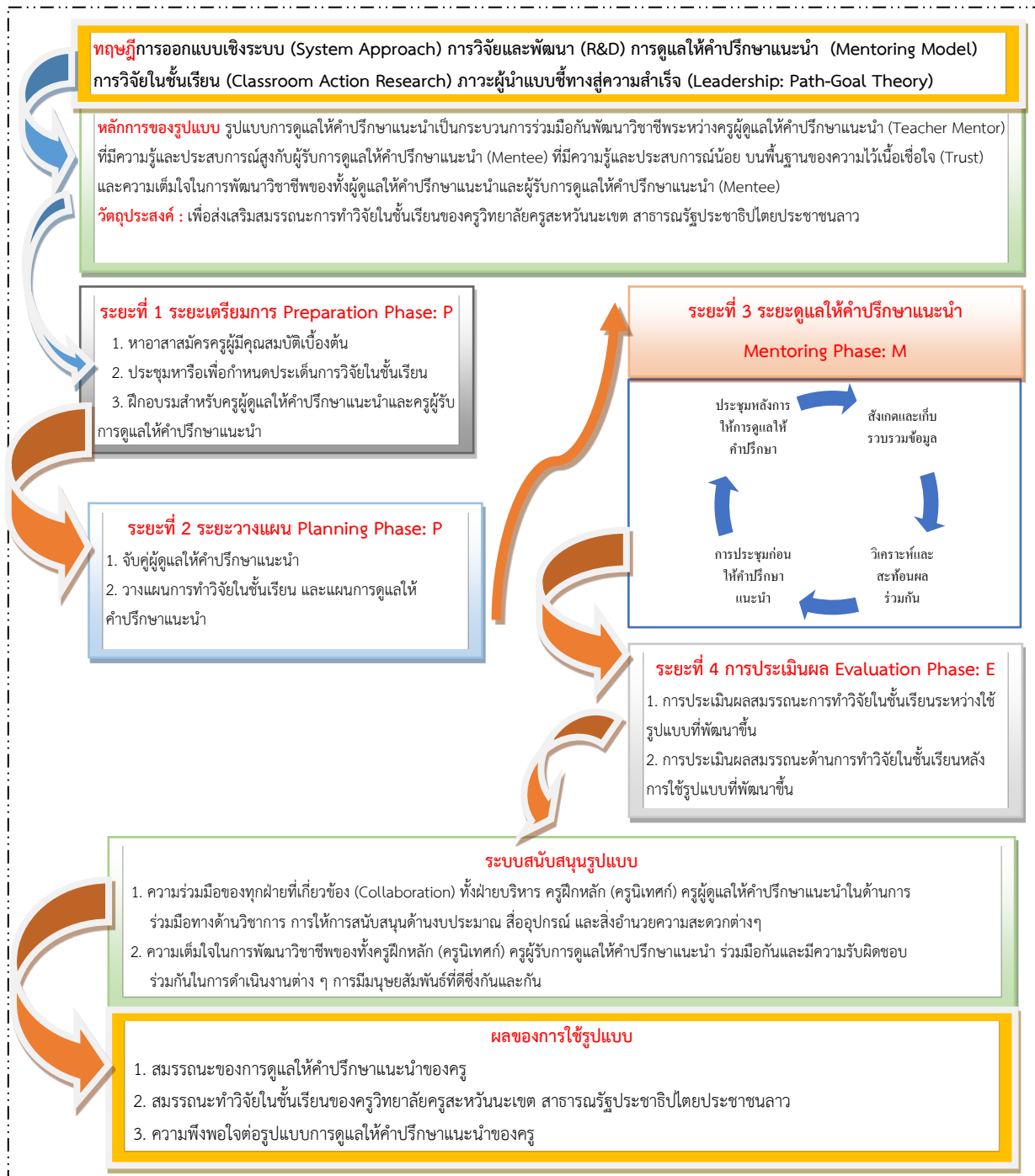

ครูผู้การดูแลให้คำปรึกษาแนะนำได้ให้ความรู้ด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนสูงขึ้นจากการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.48) ส่วนด้านที่ครูผู้รับการดูแลทำการวิจัยชั้นเรียนให้ความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีเทคนิคการให้คำปรึกษาแนะนำแก่ครูผู้รับการดูแล ($\bar{x} = 3.90$, S.D. = 0.74)

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองนำ 2PME Coaching and Mentoring Model ไปใช้ในระยะเวลาที่ 3 ของการวิจัยนี้ พร้อมทั้งการประมวลผลการสนทนากลุ่มครูและครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาที่มีต่อกระบวนการของรูปแบบที่สร้างขึ้น พบว่า ถ้าหากครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำและครูผู้รับการดูแลได้ใช้เวลาในการจับคู่ให้คำปรึกษาแนะนำล่วงหน้าก่อนการกำหนดปัญหาและให้เวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียนมากกว่านี้ จะช่วยให้ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำสามารถดูแลได้ต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นกระบวนการกำหนดปัญหาการวิจัยจนถึงการเขียนรายงานการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ปรับแก้ไขรายละเอียดในส่วนกระบวนการของรูปแบบที่สร้างขึ้น โดยปรับกระบวนการจับคู่ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมาดำเนินการก่อนขั้นตอนการกำหนดปัญหาการวิจัยในชั้นเรียน ส่วนระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 การฝึกอบรมควรเกิดขึ้นก่อนการกำหนดปัญหาการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากการเสนอของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ โดยกำหนดให้การกำหนดปัญหาหลังการจัดฝึกอบรมครูผู้ให้และผู้รับ แต่ให้อยู่ในขั้นตอนเดียวกันโดยไม่มีการแยกระยะดังกล่าว

องค์ความรู้ใหม่

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปเป็นรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูวิทยาลัยครูสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (2PME Coaching and Mentoring Model) ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (2PME Coaching and Mentoring Model)

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียน มีชื่อว่า “รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิจัยในชั้นเรียน (2PME Coaching and Mentoring Model)” ประกอบด้วยองค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และองค์ประกอบเชิงสนับสนุน รูปแบบที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยกระบวนการ 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ระยะเตรียมการ (Preparation Phase: P) ระยะที่ 2 ระยะการวางแผนดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Planning Phase: P) ระยะที่ 3 ระยะดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Mentoring Phase: M) ในระยะที่ 3 ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) การประชุมก่อนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Pre-conference) 2) ระยะการสังเกตและการเก็บรวบรวมข้อมูล (Observation and Data Collection) 3) ระยะการร่วมมือกันวิเคราะห์ และสะท้อนความคิดเห็น และการปฏิบัติ (Collaboration, Reflection and Analysis) และ 4) การประชุมหลังการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Post-conference) และระยะที่ 4 ระยะการประเมินผลการดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Evaluation Phase: E) ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นภายใต้หลักการ แนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ที่สนับสนุนและให้แนวทางปฏิบัติอย่างชัดเจน เช่น องค์ประกอบเชิงกระบวนการในระยะที่ 1 ระยะการเตรียมการ/เตรียมความพร้อม พัฒนาภายใต้แนวคิดการออกแบบเชิงระบบของ Kruse (2018) Dick, Carey & Carey (2005) แนวคิดการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของ Sweeny (2003; 2008) หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ตามแนวคิดของ Brookfield (1986; cited in Glickman, Stephen, and Jovita, 2010) รวมทั้งแนวคิดของ Glickman, Stephen and Jovita (2010) ระยะที่ 2 ระยะการวางแผนดูแลให้คำปรึกษาแนะนำพัฒนาขึ้นภายใต้แนวคิดของการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของ Starcevish (2009) กระบวนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำตามแนวคิดของ Lowriendee (2010) แนวคิดการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของ Sweeny (2003) ระยะที่ 3 ระยะดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาและแนะนำ พัฒนาขึ้นภายใต้แนวคิดการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของ Marlene and McHenry (2002) แนวคิดการสื่อสารและสื่อความหมายของ Gorton (1987; cited in Arjinsamajarn, 2004) และระยะที่ 4 ระยะการประเมินผลการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ สังเคราะห์ขึ้นภายใต้แนวคิดการออกแบบเชิงระบบของ Dick, Carey and Carey (2005) ซึ่งได้นำไปใช้ในการร่างรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของการออกแบบและพัฒนารูปแบบการนิเทศการสอนของ Manee-on et al. (2018) และ Tamee (2019) ที่ใช้วิธีการเชิงระบบในการวิเคราะห์สภาพและประเมินความต้องการการนิเทศการสอนเพื่อให้เป็นพื้นฐานในการพัฒนา ซึ่งจากผลการศึกษาวิเคราะห์สภาพและประเมินความต้องการในทุกแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการนิเทศทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพื่อนำมาใช้กำหนดทิศทางและเป้าหมายของการพัฒนาสาระสำคัญที่ควรเพิ่มเติมที่เกิดขึ้นระหว่างสภาพที่คาดหวังกับสภาพปัจจุบัน

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ผลการทดลองใช้รูปแบบ 2PME Coaching and Mentoring Model จากการประเมินสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำหลังการใช้รูปแบบโดยภาพรวม พบว่า ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีสมรรถนะการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ

อยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีความรู้ความเข้าใจในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และมีความสามารถในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำอยู่ในระดับสูงทั้งสองด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะกระบวนการตามขั้นตอนของรูปแบบ 2PME Coaching and Mentoring Model ประกอบด้วยกระบวนการในการเตรียมความพร้อมของครูนิเทศก์ ทั้งความรู้และทักษะที่จำเป็นก่อนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำด้วยการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการนิเทศที่ประสบความสำเร็จของ Glickman, Stephen and Jovita (2010) ที่กล่าวถึงการเตรียมความรู้และทักษะที่จำเป็นก่อนการนิเทศช่วยให้การนิเทศดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด นอกจากนี้การให้การฝึกอบรมที่ประกอบด้วยทำให้ความรู้ในภาคบรรยายและการฝึกปฏิบัติการผสมผสาน ซึ่งสอดคล้องกับ Joyce and Showers (1992; cited in Park, and Joy, 2007) ที่พบว่า การฝึกอบรมในภาคทฤษฎีด้วยการบรรยายเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจะได้รับความรู้ในระดับที่ต่ำ เกิดทักษะได้ในระดับปานกลาง และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในระดับต่ำมาก แต่หากใช้การพัฒนาบุคลากรด้วยวิธีที่ผสมผสานระหว่างการบรรยายทางทฤษฎี การสาธิต การฝึกปฏิบัติ หรือการช่วยเหลือแนะนำการฝึกปฏิบัติ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้บุคลากรได้รับความรู้ในระดับสูงมาก ตลอดจนเกิดทักษะ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในระดับสูง ทั้งนี้การให้การฝึกอบรมในการวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นของการฝึกอบรมในด้านความสำคัญของการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ และการฝึกปฏิบัติการพัฒนาเครื่องมือการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพโดยอาศัยกระบวนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Mentoring Program) ซึ่งการให้ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเห็นคุณค่าของการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ที่ต้องคำนึงถึงความต้องการที่จะรับรู้ หรือความต้องการเรียนรู้ของผู้ใหญ่แต่ละบุคคลเป็นหลัก และการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ต้องอาศัยความรู้เดิมและประสบการณ์ที่ได้สั่งสมมาเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ (Brookfield, 1986; cited in Lowriendee, 2010; Glickman, Stephen, and Jovita, 2010; Watthanawong, 2012; Wiles, and Bondi, 2004) ทั้งนี้ในกระบวนการของรูปแบบในชั้นเรียนของการหาอาสาสมัครในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Mentors and Mentees) อาจทำให้ครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำที่เข้าร่วมการทดลองเป็นผู้เต็มใจในการพัฒนาวิชาชีพ ซึ่งเมื่อการดำเนินการดังกล่าวเกิดขึ้นจากความเต็มใจแล้วก็ทำให้กระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในเรื่องเกี่ยวกับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำของครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำมีสมรรถนะในระดับสูง ดังที่ Park and Joy (2007) กล่าวว่า เงื่อนไขในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Mentoring Program) จะเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีหากอยู่บนพื้นฐานของผู้ที่เข้าร่วมกระบวนการต้องการรู้ มีความต้องการศึกษาและต้องการพัฒนา สอดคล้องกับแนวคิดและงานวิจัยของ Soonthornrojana (2016) ที่กล่าวว่า ปัญหาการวิจัยในชั้นเรียนจะเกิดขึ้นตลอดเวลาในระหว่างการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นแผนการดำเนินการวิจัย และแผนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำครูควรมีความยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชั้นเรียน เช่น มีการพูดคุยกันเรื่องเวลาการติดตามดูแลเพื่อให้ผู้ให้และผู้รับมีเวลาร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา แนวทางในการแก้ไขปัญหาาร่วมกันโดยผ่านการศึกษากลุ่มและการสังเกตการสอนและการสะท้อนผลร่วมกันอย่างมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Nillapun (2006) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองของงานวิจัยจำนวน 10 เรื่อง ซึ่งครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำถือเป็นนักวิจัยมือใหม่ ดังนั้นแบบแผนการวิจัย

ประเภทดังกล่าวจึงน่าจะเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ด้านการวิจัยในชั้นเรียนเบื้องต้นสำหรับครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่ถือว่าเป็นครูใหม่มีประสบการณ์ไม่เกิน 5 ปี และผลของการส่งเสริมสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลในการทำวิจัยในชั้นเรียน ด้วยรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ สอดคล้องกับการศึกษาของ Soonthornrojana (2016) ที่กล่าวว่า การนิเทศการสอนนี้ช่วยให้ครูมีความสามารถทำวิจัยในชั้นเรียนได้ประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลยิ่งขึ้น

สรุป

รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อพัฒนาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำที่พัฒนาขึ้น มีชื่อว่า 2PME Coaching and Mentoring Model ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ 2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และ 3) องค์ประกอบเชิงระบบสนับสนุน โดยที่องค์ประกอบที่ 2 เชิงกระบวนการ ประกอบด้วยกระบวนการในการปฏิบัติการ 4 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การเตรียมการ/เตรียมความพร้อม (Preparation Phase: P) ระยะที่ 2 การวางแผนการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Planning Phase: P) ระยะที่ 3 การดำเนินการดูแลให้คำปรึกษาและแนะนำ (Coaching and Mentoring Phase: M) และระยะที่ 4 ประเมินผลการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ (Evaluation Phase : E) ซึ่งรูปแบบดังกล่าวได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำที่พัฒนาขึ้น คือ 2PME Coaching and Mentoring Model เป็นรูปแบบที่มีองค์ประกอบใน 3 ส่วน ได้แก่ องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และองค์ประกอบเชิงสนับสนุน ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบที่มีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ ดังนั้นการพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำหรือการพัฒนากระบวนการนิเทศต่าง ๆ ควรคำนึงถึงความครอบคลุมขององค์ประกอบทั้ง 3 ส่วนนี้เป็นหลัก

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำที่พัฒนาขึ้น คือ 2PME Coaching and Mentoring Model เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับการดูแลได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งเป็นผลมาจากการวิเคราะห์การศึกษาสภาพปัญหาและข้อมูลที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนารูปแบบ ตลอดจนรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำดังกล่าวเป็นรูปแบบที่อาศัยความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สูง (Mentors) ด้านการวิจัยทำหน้าที่ดูแล ช่วยเหลือแนะนำ และติดตาม ผู้เริ่มเข้าสู่วิชาชีพหรือผู้รับการดูแล (Mentees) ซึ่งรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำนี้จะเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลดีขึ้น ถ้าหากเกิดจากความเต็มใจและความสมัครใจของทั้งผู้ทำหน้าที่ดูแลให้และรับการดูแล ดังนั้น การนำรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษานี้ไปใช้ประโยชน์

ต้องอยู่บนพื้นฐานของความเต็มใจและสมัครใจในการพัฒนาวิชาชีพร่วมกันระหว่างผู้ให้และผู้รับในการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

2.1 ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำนี้ สามารถส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้รับดูแลให้คำปรึกษาแนะนำได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นควรศึกษาวิจัยเพื่อนำรูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำนี้ไปทดลองเปรียบเทียบกับรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะกับการสอนและการทำวิจัยในชั้นเรียนในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การเปรียบเทียบสมรรถนะการสอนที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำนี้กับรูปแบบการนิเทศหลากหลายวิธี เป็นต้น

2.2 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ โดยครูผู้ดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเป็นผู้ให้การดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ ดังนั้นควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการนิเทศแบบอื่น ๆ ในการส่งเสริมสมรรถนะการสอนและการทำวิจัยในชั้นเรียน โดยนักศึกษาเป็นผู้พัฒนาตนเอง เช่น การนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Supervision) เป็นต้น

References

- Arjinsamajarn, C. (2004). *Educational Supervision*. Bangkok: A & P Books.
- Dick, W., Carey, L., & Carey, J. O. (2005). *The Systematic Design of Instruction*. Boston, Massachusetts: Pearson/Allyn and Bacon.
- Euengsakun, P. (1997). Classroom Action Research. *Journal of Educational Research, Graduate School, Srinakarinwirot University*, 5(4), 12-24.
- Glickman, C. D., Stephen, P. G., & Jovita, M. R-G. (2010). *Supervision and Instructional Leadership: A Development Approach*. (8th ed.). Boston, MA: Allyn and Bacon.
- Kruse, K. (2018). *Introduction to Instructional Design and the ADDIE Model*. Retrieved October 15, 2019, from http://www.transformativedesigns.com/id_systems.html.
- Lowriendee, W. (2010). *Supervision of Instruction*. (5th ed.). Nakornpathom: Silpakorn University Press.
- Manee-on, S. et al. (2018). *Guidelines for Supervision of Learning Activities through Problem-based Learning of Private Teachers under Chonburi Provincial Education Office*. Bangkok: National Institute for Development of Teachers, Faculty Staff and Educational Personnel, Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education.
- Marlene, P. C., & McHenry, M. J. (2002). *The Mentor's Handbook: Practical Suggestions for Collaborative Reflection and Analysis*. Norwood: Christopher Gordon Publisher.

- Ministry of Education and Sports. (2001). *Lao Education Law: Objectives*. Vientiane: Ministry of Education and Sports Printing.
- Ministry of Education and Sports. (2005). *Lao Education Law: Section 51 Rights Burden and Mission of Teachers*. Vientiane: Ministry of Education and Sports Printing.
- Ministry of Education and Sports, Teacher Training Department. (2015). *Teacher Education Reform Plan 2015-2020: Coaching and Mentoring of New Graduate*. Vientiane: Nhan Dan Printing House.
- Nillapun, M. (2006). *Research Methodology in Behavioral and Social Sciences*. Nakornpathom: Silpakorn University Press.
- Park, R., & Joy, B. (2007). *Mentoring-Coaching: A Handbook for Education Professionals*. Bershire, England: Open University Press McGraw-Hill Education.
- Savannakhet Teacher Training College. (2017). *Annual Report of Savannakhet Teacher Training College*. Copied.
- Soonthornrojana, W. (2016). Developing Third Year Thai Major Students' Researching Skill Using Coaching and Mentoring Process. *Journal of Education, Mahasarakham University*, 10(4), 155-176.
- Starcevish, M. M. (2009). *Coach, Mentor: Is there Difference?* Retrieved February 11, 2019, from <http://www.mentoringassociation.org/memberonly/DelM&Coach2.html>.
- Sweeny, B. W. (2003). *Defining the Distinctions between Mentoring & Coaching*. Retrieved April 8, 2019, from: <http://www.mentoringassociation.org/meberonly/DefM&Coach2.html>.
- Sweeny, B. W. (2008). *The CBAM: A Model of the People Development Process*. Retrieved June 12, 2019, from: <http://www.mentoring-association.org/meberonly/CBAM.html>.
- Tamee, P. (2019). *The Development of Supervision Model for Inclusive Education in Chiang Rai Primary Educational Service Area 1*. Bangkok: Office of the Basic Education Commission, Ministry of Education.
- Watthanawong, S. (2012). *Psychology for Training Adult*. (3rd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Wiles, D. & Bondi, S. (2004). *Supervision: A Guide to Practice*. (6th ed.). Upper Saddle River, NJ: Merrill Prentice Hall.